

та земя сливенци решили да се заселятъ и нарекли града си *Новъ Сливенъ*. Така 3,000 души мъже, жени, деца, се поселили тука; съзидали си кжщи, раздѣлили земята помежду си, направили църква и училище и насадили 500 декара лозя. За управа на Новия Сливенъ преселниците подѣлили града на 12 махали и избрали общински съветъ. Едни отъ бѣжанците започнали да обработватъ земята, други подхванали занаяти, трети извършвали търговски работи и т. н.

За жалость, животътъ на преселниците скоро се развалилъ. Сливенци тжжели за старото родно мѣсто, за околнитѣ баири на стария Сливенъ: за Балкана, за „Синитѣ камъни“, за Гаговецъ, за Бармука, за Хамамъ баиръ и за бистроводнитѣ си рѣки Асеневица и Новоселска, въ която лѣте весело се кжпѣли. Отъ день на день болестъ за отечеството ги прехващала, вече не имъ се работѣло, мѣмрѣли тѣзи, които ги извели отъ стария Сливенъ и искали пакъ да се върнатъ въ него, па и много напуснали Новия Сливенъ въ Влашко, та се завърнали въ стария подъ балкана, а други се прѣснали по разни влашки градове. Животътъ на Новия Сливенъ траялъ само 8 години, отъ 1830 до 1838 год.

Не останали доволни и онѣзи сливенци, що се настанили въ Русия, въ Молдова и т. н. Всички жалели за старитѣ си родни мѣста. Такъвъ е закона на човѣшкия животъ. Хората не могатъ да прежальотъ родния си кжтъ. Затова всички народи иматъ *отечество* и строго го пазатъ отъ врагове.

На учение въ Атина.

Иванъ Селимински цѣли десетъ години се грижилъ за съгражданитѣ си, но нѣмало съ що да се